

Inskriften är i B. 777 följande:

purstin + raisti — stin × pansa — uiulf + brupur
 5 10 15 20 25 30

I B. 777 saknas runor på ett stycke mellan **raisti** och **stin**, där intet kan vara utplånat, och mellan **pansa** och **uiulf**, där säkert prep. **at** stått. Måhända har ordet **sin** stått på stenens mittyta såsom på Sö. 86 Åby, men icke varsnats.

Översättning: Torsten reste denna sten efter Viulv, (sin) broder.

30. Nora, Vagnhärads sn, Hölebo hd.

Pl. 22. Pl. 9: B. 775.

Litteratur: B. 775 (Nora Sjögarde); L. 853; Dybeck, Runa fol. I, s. 86 (med tryckfel: B. 773); Boije, Sv. fornm.för. tidskr. V, s. 142.

Blott nedre delen av runstenen finnes i behåll och ligger 327 steg söder om Tjuvstigens mynning in på landsvägen i kanten på en åker vid sydöstra sidan av landsvägen, som av nämnda åkerfält är skild från Norbo sjön, mellan åns östra strand och Jägarhult, boställe för en hovjägare.

Ämnet är gråsten, höjden 92 cm, bredden vid foten över slingknuten 1,20 m, upptill 1,07 m, slingans bredd är 7—8 cm. Stenen är ojämn, ristningen grund och svårläst.

Huruvida något skiljetecken eller annat av det, som tecknas på ormhuvudet i B. 775 framför första runan, förekommer, kan ej fastställas; klart är däremot 1—9 **ikimar · auk ·**, men grunt. Därefter står i B. 775 10—13 **irni**, men 10 har troligen varit **† a**, då en fåra finnes, som kan ha varit högra bistaven, den vänstra kan icke påvisas; av 11 **r** är staven synlig som en fåra 4,5 cm t. h. om 10 **a**, bistaven går ut i kanten av stenen och är det sista, som är i behåll i vänstra slingan.

Högra slingans runor äro tydliga, efter **kup** finnes punkt. Runorna utom slingan äro i B. 775 **ialbi · ant h**, men äro på stenen mycket svaga, dock kan man varna **ialbi an** och kanske platsen för **t h**. Huruvida det stått **hialbi**, kan ej avgöras men stenen ger ej anledning att avvika från B. 775.

Inskriften är alltså följande med det felande inom [] enligt B. 775:

ikimar · auk · ar[ni · litu · raisa · stin · pina · auk · bro · kiaru · at · st] ainkil · sun sin · kup · Utom
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60
 slingan: **ialbi an[t h]**
 65 70

38—42 **kiaru** är inf. »göra», vars slutande -a fås genom dubbelläsning av 43 **a** i **at**. 70 **h** är förkortning för »hans».

Översättning: Ingemar och Arne läto resa denna sten och göra bro efter Stenkil, sin son. Gud hjälpe hans ande!

31. Nora, Vagnhärads sn, Hölebo hd.

Pl. 22.

Litteratur: D 8vo 2; Boije, Sv. fornm.för. tidskr. V, s. 144.

Om stenen lämnar Dybeck följande uppgifter: »Dess nedre del utgör för närvarande trappa till en utbod å gården och de öfriga fem mindre styckena, hvilka, sinsemellan sammanhängande, i långliga tider

begagnats såsom spishäll i stugan, ligga sedan förliden höst, då hällen utbröts ur spiselen, spridda kring trappstenen. Det felande är måhända ännu doldt i spismuren. Såsom upprest säges stenen haft sin plats vid landsvägen nedanför byn, ej långt från Norbosjön. — För omkring 20 år sedan, då de kvarvarande småstyckena ännu sammanhänge, blef ristningen å så väl det större, fotstycket, som å fyra af dessa småstycken aftecknad af pastoren J. E. Ljung, och jag har efter hans fullständigat min teckning af ristningen å de sednare, enär sedan dess denna del af inskriften lidit af eld och nötning. Mycket af Runstenshalfvan var vid nämnda tid doldt i spismuren.»

Om stenens förmodade vidare öde, se Boijes yttrande under Sö. 28 Nora.

På Tullgarns slott förvaras ett runstensstycke av rödaktig gråsten med djup och väl bibehållen ristning, som H. Hildebrand först granskat och säkert med rätta antagit tillhöra runstenen D 8vo 2. Styckets längd är 53 cm, bredden utefter det raka brottet i vänstra kanten 23 cm, den högra kanten är stenens ursprungliga, tjockleken är 14 cm. Ristningen ansluter sig till högra slingan. Mellan vänstra slingans inskrift och runstensstyckets saknas blott **-n** i **stai[n]** och de tre första runorna i ordet »denne» [pin]**a**. På planschen är foto av runstensstycket på Tullgarn sammanfört med D 8vo 2, på vars felaktighet det torde bero, att stycket icke alldeles får rum.

Inskriften har alltså varit följande med runorna från D 8vo 2 inom [].

[hrualtr : auk : ulef raistu : stain : pin]a at : puri [: fapur kupan : bunta : altrifar :]

Namnet gen. sg. f. **altrifar** är icke annars uppvisat. Om första leden antages vara *Al* föreligger den senare leden i gen. sg. *Sigr-drífar* Fm. 44, 5, som förutsätter nom. sg. *Sigr-dríf*, en biform till *Sigr-drífa*.

Översättning: Roald och Olev reste denna sten efter Torer, sin fader god, make till Aldriv.

32. Skåäng, Vagnhärads sn, Hölebo hd.

Pl. 23.

Litteratur: N. H. Sjöborg, Saml. f. Nord. Fornälskare III (1830), s. 118, fig. 191; L. 856; Stephens, ONRM II (1868), 887 f. med teckn., III (1884), s. 23 f.; S. Bugge, Nord. Tidskr. f. Filologi VII (1867), 348, VIII, 190; Arkiv f. nord. fil. VIII, 19, 22, XIII, 336, 338; Aarb. f. nord. Oldk. 1870, 189 f., 1871, 198, 1878, 69; 1905, 171—178; Norges Indskr. med de äldre Runar I, s. 66, 70, 280; L. F. A. Wimmer, Aarb. f. nord. Oldk. 1870, 189 f., 1871, 198, 1874, 60, 132, 145, 1878, 69; Die Runenschrift (1887) 63, 149, 160, 165 f., 167, not 2, 169, 210, not 1, 303, 367; I. Undset, Videnskabs Selsk. i Throndhjem Forh. 1875, s. 29; S. Boije af Gennäs, Runforskning i Södermanl. 1882, s. 143 f. i Sv. forn. tidskr. V; F. Burg, Die älteren nord. Runeninschriften, Berlin 1885, s. 98 f.; Th. v. Grienberger, Zeitschr. f. deutsche Philologie XXXIX (1907) s. 70; Arkiv f. nord. fil. XIV (1896), 116; E. Brate, Ark. f. nord. fil. XIV, 335; A. Noreen, Altisl. u. altnorw. Gram. 2 uppl. (1892) s. 262, 3 uppl. (1903) s. 342; O. v. Friesen, Runorna i Sverige (1907) s. 9, d:o (1915) s. 8, 25 i skriftserien Fordomtima 1; Hoops, Reallex. d. germ. Altertumskunde IV s. 16; M. Olsen, Norges Indskrifter med de äldre Runer II, s. 636 f.

Runstenen vid Skåäng offentliggjordes i litografisk avbildning 1830 av N. Sjöborg, efter teckning av kyrkoh. C. U. Ekström i Mörkö och angives ligga »på Skåängs gärde vid landsvägen».

För dessa undersökare var blott runslingan längs stenens kanter bekant. År 1867 undersöktes ristningen av H. Hildebrand, som därvid varnade den grunda urnordiska inskriften längs stenens mitt. För H. Hildebrands upptäckt och läsning redogöres hos